

ind i de enkelte Administrationssager og de enkelte Administrationsgrene, som det Udvalg, der beskæftiger sig med de Sager, der først og fremmest angaa selve Administrationen, nemlig Finansudvalget. Jeg tror, der paa den Maade bliver en vis Forbindelse mellem Administrationen og Befolkningen, som jeg tror er overordentlig heldig.

Inden jeg forlader dette Spørgsmaal og altsaa slutter af — og det skal ikke vare mange Minutter — vil jeg endnu gerne fremkomme med en Udtalelse i Anledning af de Forhandlinger, der fra Tid til anden have været førte her i Tinget, og som i større eller mindre Grad have staaet i Forbindelse enten med selve Finansloven eller Ændringsforslagene dertil, eller med Finansudvalgets Stilling og dets Kompetence til at behandle forskellige Spørgsmaal. Disse Forhandlinger have jo i den Grad drejet sig om Krigsministeriet, at man derudfra med nogen Ret kunde slutte, at det eneste, der egentlig interesserede Finansudvalget og maaske ogsaa Tinget her, er alt, hvad der angaar Krigsministeriet. Jeg kan ikke undlade i denne Forbindelse at udtale min Beklagelse over, at det virkelig synes at være saa, at der har været størst Interesse for Forhandlingerne her i Tinget, naar de have drejet sig om noget, der stod i mere eller mindre nær Forbindelse med Krigsministeriet, som om ikke hele den øvrige Del af Budgettet havde fuldt saa stor Betydning baade for Tinget og Samfundet i sin Almindelighed som de krigsministerielle Udgifter. Jeg forstaar saa udmærket vel, at vore Modstandere, specielt Socialdemokrater, have ønsket at trække netop de militære Spørgsmaal i Forgrunden, og jeg erkender, at de ved de ugunstige Omstændigheder, som Venstre ikke har været Herre over, have haft et vist Held til virkelig at faa Forhandlingerne til i langt højere Grad, end jeg tror, det har været ønskeligt og ogsaa nødvendigt, at dreje sig om de krigsministerielle Forhold. Jeg tror endogsaa, det er lykkedes de ærede Medlemmer at faa de militære Spørgsmaal saaledes i Forgrunden, at der er blevet sagt, at den politiske Situation i Øjeblikket kan betegnes som den krigsministerielle Situation eller noget i den Retning. Det er for stor en Ære at gøre den højtærede Krigsminister. Men det er nu en Gang et Faktum. Over for dette Faktum ønsker jeg gerne ved Slutningen af Finanslovbehandlingen eller i alt Fald af min Tale her at sige, at trods

alt, hvad der fra socialdemokratisk Side og ogsaa fra andre Modstanderes Side, fra Højres Side, er trukket frem efter den Anledning, der er given af Omstændigheder, som det, som sagt, har ligget uden for Venstre at afværge eller være Herre over — trods alt, hvad der er sagt om Krudtets Flytning ud i Fæstningen, og om, at Regeringen under den foreliggende Situation har maattet foretage visse ekstraordinære Foranstaltninger, tror jeg at turde sige ikke alene paa egne og Kollegers Vegne i Finansudvalget, men ogsaa paa Venstre-reformpartiets Vegne, at vor Stilling over for de militære Spørgsmaal i Almindelighed og Fæstningen i Særdeleshed ikke er en Smule forandret fra før. Det følger ganske simpelt af, at der ikke foreligger det allerringeste, der skulde have forandret vor Stilling. Krudtets Flytning ud i Fæstningen, fordi det maaske er billigere at lægge det der end andetsteds, og Bevilgningen af de 5,000 Kr., for at Soldaterne i Provinsbyerne kunne faa den samme Fordeel som heri København at faa deres Tænder gratis plejede, har ikke nogen som helst Forbindelse med Venstres Stilling over for Afgørelsen af, hvorledes Forsvaret skal ordnes, og heller ikke med Hensyn til, om Københavns Befæstning skal med i Forsvaret eller ej. Det er Spørgsmaal, der skulle ses og kun kunne og bør ses rent sagligt og økonomisk, de have intet som helst at gøre med Venstres Stilling over for Militæరుdgifterne og Københavns Befæstning i Særdeleshed. Disse Udtalelser har jeg ønsket at fremkomme med.

Jeg slutter med at anbefale det foreliggende Forslag til det høje Ting, som det nu foreligger efter Afstemningerne. Jeg gør det, som jeg har sagt før, fordi det i og for sig er en god Finanslov, som kan forsvares, en Finanslov, som jeg tror, de forskellige Ministre kunne administrere med paa tilfredsstillende Maade, og tillige fordi — jeg tror, der er Grund til at sige det her — det i Virkeligheden er det største Tillidsvotum, vi kunne give en Regering, dette, at vi give den en Finanslov.

Birck: Det ærede Medlem, der nu satte sig, var meget tilfreds med denne Finanslov; det var efter hans Mening en god Finanslov, og trods nogen Hovedrysten over for Muligheden af, at der en Gang skulde optages Statslaan, syntes det ærede Medlem dog, at det egentlig var en god Finanslov. Indtægten var stegen, og Udgifterne vare egentlig nogle smukke og rare Udgifter. Jeg maa bedrøve det ærede